

Stopy

ŘÍJEN 2022

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- o skupinkách působících v naší farnosti
- o biřmování v rozhovoru s biskupem Václavem Malým
- o oblíbené svaté Marcely Javůrkové
- o komunismu, jak ho prožily děti na farním táboře
- o důležitosti lásky a úcty v Manželském okénku

Průvod na Skalku o Skalecké pouti zachycený objektivem Libora Kálmána.

Fotoreportáž ze Skalecké pouti 2022

Autorem fotografií z letošní Skalecké pouti je Libor Kálmán.

Skupinky a aktivity ve farnosti

V naší farnosti působí mnoho skupinek a děje se tu spousta aktivit, o kterých možná ani všichni farníci nevědí. Rozhodli jsme se je proto v tomto čísle trochu podrobněji představit. Oslovení členové těchto uskupení odpovídali na čtyři jednoduché otázky:

- **Kdy a jak vaše společenství vzniklo? Co je jeho náplní? Kdy, kde a jak často se scházíte? Je společenství otevřené případným dalším zájemcům?**
- **Zde jsou jejich odpovědi. Doufáme, že poslouží i jako pozvánka pro ty z vás, kteří by se chtěli k některé ze skupin připojit.**

Biblické hodiny

Scházíme se pravidelně v úterý v 19 hodin na faře. Na začátku si sdělujeme různé novinky a zajímavosti z naší farnosti i ze života církve. Poté se pomodlíme a pak už se věnujeme biblickým textům. V počátku vybíral texty pan farář s tím, že nám svůj návrh dal odsouhlasit. V poslední době, vlastně od té doby, co se scházíme po dlouhé covidové pauze, nechává návrh na nás. Otec Jan přečte vždy určitou pasáž z textu a my ho poté rozjímáme a diskutujeme. Já osobně jsem se zúčastnila čtení knihy Jób, knihy Ester, evangelia podle Jana, knihy zjevení sv. apoštola Jana, evangelia podle Lukáše. Před prázdninami jsme se věnovali listu sv. apoštola Jakuba a nyní po prázdninách jsme se dohodli na knize Júdit. Určitě se probírala i další témata, to by věděl ten, kdo navštěvoval biblické večery od začátku. Naše společenství se zatím v plném počtu nesešlo, jsou ještě dovolené a také nemoci. Snad příště bude větší účast. V průměru se nás sejde pět včetně pana faráře, někdy i sedm. Společenství je samozřejmě otevřené všem zájemcům a určitě bude každý nový příchozí vřele vítán, čím víc lidí, tím víc názorů.

Zuzana Bergmannová

Modlitby matek

Modlitby za děti mají u nás ve farnosti delší historii zahrnující postupně více skupin. Omezím se zde na popis té současné. Skupinka maminek se scházela k modlitbě od roku 2013. Před čtyřmi lety jsme se rozhodly spontánní modlitby strukturovat opět podle sešítu „modlitby matek“. (MM je celosvětové hnutí které má své zastoupení i v Čechách, má i svá větší setkávání, koordinátora a pravidla). My jsme převzaly pouze formu

modlitby, do oficiálního společenství nejsme zapsané. Naše skupinka je ekumenická.

Scházíme se jednou týdně, ve středu v 16:30 hod, na farní zahradě nebo na faře, zpravidla nás provází i děti. Před setkáním si potvrdíme na whatsapp, že se sejdou alespoň dvě z nás, takže setkání proběhne. Většinou trvá hodinu, po modlitbě, která je cca 35 minut, odchází, jak kdo potřebuje. Struktura modlitby je: Aby Duch svatý vedl naše setkání, za ochranu před vším zlem, za odpuštění, za jednotu srdcí a myslí, chválíme Boha písní, za jednotu s dalšími skupinami po celém světě, čteme z Písma, děkujeme Bohu za dar mateřství a nakonec jména našich dětí s díky v srdci svěřujeme do Ježíšovy péče. K tomu na závěr přidáváme ještě vlastní modlitby za aktuální potřeby, za sebe navzájem a další osoby. Zakončujeme modlitbou Otče náš.

Setkání je otevřené pro všechny další zájemce (pravidlo MM že nemá být ve skupince více jak 8 účastníků jsme zatím ještě nikdy neřešily). Minulý školní rok se k nám například připojila maminka, která dojíždí z Masečína, to je taková naše radost a zajímavostí také je, že na whatsappové skupince jsou připojené i maminky které na setkání nemohou osobně chodit. Vnímáme jako přirozené modlit se i za ně a brát je jako součást skupiny.

Lucie Sychrová

Modlitby Taizé

Ani si už nepamatuji, ale je to už víc než 15 let, kdy jsme se spontánně začali setkávat k meditační modlitbě v duchu komunity Taizé v kapli na Malé Svaté Hoře. Nemáme žádnou speciální náplň. Chápu tento prostor jako pozvání do ticha

Modlitby matek

Nedělníci

a k naslouchání. Pozvání k tomu být v přítomnosti s Pánem. Nikdo není nucený přijímat nějakou formu, takže to chápu i jako prostor osobní svobody každého přítomného – kdo chce, zpívá meditační zpěvy, kdo chce mlčí, kdo chce, může se zapojit do proseb, kdo nechce, nemusí. Záleželo mi vždy na tom, aby se tam každý mohl cítit svobodně a neměl pocit, že je někam tlačeno. A jestli jsme tam byli dva, nebo deset, nebylo důležité. V poslední době jsme se setkávali jednou za dva týdny v sobotu v 19 hodin v kapli. Jak to bude teď, není jasné, asi se to bude ještě nějak usazovat. Společenství je otevřené. Je to pozvání, může přijít, kdo bude chtít. *Jakub Hučín*

Nedělníci

Navštěvovali jsme se už dlouho a rozuměli jsme si. Časem jsme měli pocit, že bychom se mohli zabývat i důležitými věcmi. Hlavní náplní je setkání, témata si volíme. Většinou ti, kteří hostí, připravují téma. Věnovali jsme se exhortacím a encyklikám a dalším teologickým textům. Dělalí jsme Kurz Zacheus, Synodu. Scházíme se jednou za měsíc, v neděli večer. Střídáme se po domácnostech. Společenství je otevřené. To je podmínkou pro působení Ducha svatého. S kapacitními problémy jsme se potýkali jen v době před covidem. To jsme koupili stůl a židle. *Dagmar Mrázková*

Večery chval

Společné modlitby chval ve farnosti vznikly přibližně před pěti lety. Byla to společná touha a potřeba našich duší po tomto druhu modlitby. Zpíváme za doprovodu nástrojů písně chval Bohu, je zde prostor pro děkovnou i prosebnou modlitbu každého účastníka, rozjímáme Boží slovo a většinou nám otec Jan na konci modlitby udělí svátostné požehnání. Adorujeme Krista v Eucharistii. Scházíme se většinou každou čtvrtou sobotu v kostele sv. Václava nebo v zimě v kapli sv. Jana na faře. Chvály začínají v 19 hod. Trvají přibližně 75 min. O velkých prázdninách se nekonají. Každý je zván, včetně dětí. Jsme vděčné, že se chvály mohou konat, že se můžeme setkávat ke společné modlitbě chval a díky, vždy je to pro nás čas velké milosti. Pokud se někdo z farnosti chce zapojit do vedení chval, rádi ho přivítáme jako posilu. *Marie Horáková*

Manželská setkání

Scházíme se od podzimu roku 2019. Byli jsme toho léta se ženou na Manželských setkáních v Litomyšli a někteří účastníci nás inspirovali k tomu, abychom založili „manželáckou skupinku“ a scházeli se v místě bydliště s dalšími páry během roku. Udělali jsme v Oáze propagační přednášku a vykristalizovaly

Manželská setkání

z toho dva páry, s kterými se od té doby scházíme. Vedle neformální části setkání pracujeme se sérií knih/příruček „Stavitele domova“, přímo určených pro takové manželské skupinky. Jsou tam příklady a otázky, které diskutujeme všichni společně nebo v párech, odkazy na biblické citáty k tématům jako komunikace, konflikty, výchova apod. Někdy taková skupinka může konflikt v páru i vyvolat, ale to je vlastně účelem, otevírat ta témata a pročišťovat je, aby nezlobila pod povrchem. Modlíme se také za to, abychom tu teorii zvládali přenést do praxe. Scházíme se od podzimu do jara cca po 3-4 týdnech většinou v sobotu odpoledne u jednoho z párů doma. Při covidu jsme měli i několik setkání online, což samozřejmě není ideální, ale chybělo by nám to. Jsme jednoznačně otevřená skupina, každý pár je se svým příběhem obohacením a naskočit lze kdykoliv. Staří, mladí, tlustí, tencí, přidejte se všichni k nám!

Jan Tomeček

Modlitba růžence

Setkáváme se od roku 2001, kdy jsem se do Mníšku přistěhovala. Nejprve jsme se scházely (zpočátku se totiž jednalo pouze o maminky) po domácnostech, později se skupinka přesunula na faru. Náplň je jednoduchá: modlíme se růženec. Za naše děti, za mír, za nemocné... Na úmyslu se domlouváme vždy před růžencem podle aktuálních potřeb a problémů účastníků. Všechno pak s důvěrou vkládáme do rukou Panny Marie. Scházíme se pravidelně ve středu v 18 hodin na faře. Naše skupinka je otevřená všem, kdo stejně jako my důvěřuje v mocnou přímluvu Panny Marie a kdo je ochotný se na půl hodinky zastavit a ponořit se do rozjímání o Ježíšově životě v růžencových tajemstvích.

Daniela Feltová

Večery chval

Modlitba růžence

Společenství mládeže

Společenství mládeže

V říjnu 2020 jsme společně ukončili přípravu a chtěli se ještě nadále nějak scházet. Na klasické náboženství jsme již neměli věk, a tak poprvé vznikl nápad založit si vlastní společenství. To jsme ale kvůli covidu zrealizovali až o rok později – v září 2021. Témata našich setkání jsou pestrá a různá. Každou schůzku má na starost někdo jiný. Může si například připravit přednášku o nějaké biblické postavě, o svém oblíbeném světci, nebo si společně zahrajeme Christivity či se podíváme na zajímavý film. Některá setkání též věnujeme tématům z metodiky pro společenství Na cestě k člověku. Je to takové posezení s kamarády, při kterém se snažíme prohloubit náš vztah s Bohem. Snažíme se scházet každý týden ve čtvrtek od 19 hod na faře. Někdy nám to nevyjde, takže reálně je to třeba jen třikrát do měsíce. Vždy si termín potvrzujeme na WhatsApp skupině. Společenství je určité otevřené, rádi mezi námi přivítáme další lidičky ve věkovém rozpětí 13-20 let (8. třída až konec střední školy). Bude fajn, když se za námi přijdete podívat, případně mi napíšete na mail majda.romova@gmail.com.

Majda Romová

Mníšecký chrámový sbor

Mníšecký chrámový sbor

Vedením sboru jsem byl pověřen na podzim roku 2010, ale sbor jako takový účinkoval řadu let předtím pod taktovkou Zity Maršíkové a později Ludmily Bínové. Náplní je jednoznačně služba liturgii – vždyť hudba je její nedílnou součástí. Oslava Boha a přiblížení jeho krásy. „Kde se člověk setkává s Bohem, tam si už s pouhou řečí nevystačí.“ (J. Ratzinger) Vyjma letních prázdnin se scházíme každý týden ve středu v 19h na faře. Společenství je otevřené, vítáme nadšeně všechny zájemce o sborové zpívání, protože jsme přesvědčení, že nás hudba může spojovat ve společném prožívání radosti.

Jan Krejčí

Dětská schola

Naše první zkouška byla v září 2018. A od té doby jsme se s dětmi začali každý pátek odpoledne pravidelně setkávat. Náplní naší scholy je zpívání s dětmi při nedělní mši svaté. Nyní se scházíme každou neděli po mši svaté na faře v Mníšku pod Brdy. Naše společenství je otevřené, vítaný je každý, kdo rád zpívá ☺

Dětská schola

Farní kapela Familion

Rodinná kapela vznikla asi tak před patnácti lety. Hraje a zpívá při slavnostech a různých jiných příležitostech ve farnosti, například na Vánoce (společné zpívání s dětskou scholou), při prvním svatém přijímání a tradičně o Skalecké pouti. Scházíme se příležitostně, když se něco chystá... ☺ Společenství je otevřené, rádi uvítáme nové členy!!!

Pavla Nováková

Farní kapela Familion

Biřmování je vrcholný dar, ne ale stoprocentní pojistka k udržení víry

Když biskup Václav Malý uděloval v Mníšku 11. září svátost biřmování několika mladým dívkám a chlapcům, povzbuzoval je v kázání k tomu, aby se ke své víře hrdě hlásili. Vzpomínal, že to není vždy jednoduché a že sám býval jako věřící jak na základní, tak na střední škole téměř jediný. Proto jsme se ho zeptali na jeho cestu duchovního zrání.

Pamatujete si na své biřmování?

Velmi dobře. Byl jsem biřmován ve třinácti letech v jednom pražském bytě a biřmoval mne kněz, františkán. Jmenoval se Bonaventura Bouše. Měl zvláštní povolení z Říma, protože tehdy, psal se rok 1963, byla situace hodně svízelná. Biskupové nebyli. A Páter Bouše se právě vrátil z vězení, tak mne biřmoval. V tom okamžiku tam s námi byli pouze moji rodiče, takže to bylo takové intimní. Prožitek jsem měl opravdu silný – nebyla žádná perspektiva, že by nějaký biskup byl v dohledné době k dispozici. Takže jsem byl rád, že jsem svátost biřmování mohl přijmout. Byl jsem za to vděčný a cítil jsem se zavázán, abych v duchu daru Ducha svatého vyznával svou víru.

Při Vaší promluvě dnes v kostele jste zmínil, že na základní škole, kam jste chodil, jste tehdy byl jediný křesťan. Mohl jste tam vůbec svou víru vyznávat?

O mně se to vědělo, na kraji Prahy, kde jsem vyrůstal, v Hlubočepích, znal každý každého. Na obecné škole bylo proto známo, že jsme katolická rodina a tatínek byl posléze jako učitel vyhozený ze školství, to tam lidé také věděli. Naše víra nebyla nijak tajná.

Svátost biřmování jste přijal v poměrně raném věku. Leckdy se mluví o tom, že ke křesťanské dospělosti mladí lidé dojdou kolem 18. roku. Na webu pastorage.cz se píše o možném posunu k 15 – 16 letům. Některým dnešním biřmovancům bylo také teprve 13 let...

Věk pro schopnost a zralost přijmout svátost biřmování je, myslím si, individuální. Záleží nejen na tom, jak je připraví pan farář či katecheta. Důležité je, že mladý člověk dostane podporu v rodině. Já jsem měl to štěstí, že jsem vyrůstal opravdu v katolické rodině, oba rodiče byli

věřící, hovořili jsme spolu o víře, četli Bibli. Troufám si říci, že jsem věděl, o čem je řeč. A samozřejmě člověk postupně dozrává. Já bych věk udílení svátosti biřmování neposunoval příliš – ani nahoru, ani dolů. Ve 13 letech, i když je člověk v období puberty a je to velmi raný věk, může tuto situaci vnímat a prožít dobře.

Moje dcera byla biřmována ve 13 letech a dnes říká, že by si to později prožila lépe, že tehdy ještě moc zralá nebyla.

Tomu věřím a chápu to. Ale na druhé straně člověk může vyzrát i po tak brzkém biřmování. Je to cesta na celý život. Já dodnes, a to je mi 72 let, si nepřipadám tak úplně zralý. Člověk cítí, že by měl jít ještě trochu dál. Nemyslím, že by měl podávat kdo ví jaké duchovní výkony, ale že by měl stále být pozorný vůči Božím věcem, prohlubovat svou víru, modlitbu. To je úkol na celý život.

Myslíte si, že pečeť Ducha svatého, tedy udělení biřmování, bychom měli vnímat jako pojistku toho, že dítě později neodpadne od víry?

Pojistka to není. Je to nabídka. Je to dar. Jistě, že cesty mohou být klikaté a člověk může na víru zapomenout, nebo ji odložit, i když je biřmován.

Proč by rodiče měli děti podporovat a vést je ke svátosti biřmování?

Měli by jim vysvětlit, že Pán Bůh se sděluje, že stojí o to, být s námi. A biřmování je vrcholný způsob, kterým k nám přichází, aby s námi byl. Úkon biřmování by nás měl na to upomínat. Samozřejmě ale záleží jen na nás, jestli tuto nabídku přijmeme.

Zdena Lacková

V neděli 11. 9. byli biřmováni Jindřich Fous, Martina Krejčová, Alžběta Romová a Lukáš Sedlák.

Autorkou fotografií ze svátosti biřmování je Karolína Peroutková.

Můj oblíbený svatý

Sv. Lydie

Když jsem byla oslovena k vyjádření se na toto téma písemnou formou, byla jsem na rozpacích. Ne proto, že bych nevěděla, o kom psát, ale z důvodu mé malé schopnosti skládat patřičná slova do poutavých vět, navíc vyjadřujících smysl. Dlouho mi trvalo, než jsem se odhodlala a uvědomila si, že je to další výzva pro mne, překonat ostych, jít s kůží na trh a pustit se do díla. Omluvte tedy můj neumělý pokus. A teď už konečně k tématu.

Mezi svatými je mojí oblíbenkyní Sv. Lydie. Tato svatá je méně známá, ale její schopnosti, odvahy a pevnost ve víře jsou příkladné.

Pocházela z města Thyatiry v malé Asii. Byla zdatnou obchodnicí se sukem a barvíčkou. A patrně z důvodu obchodu se přestěhovala do Filip, římské kolonie ležící blízko Egejského moře. Žilo zde mnoho bohatých lidí, kteří si mohli dovést kupovat od Lydie drahou purpurovou barvu. Šlo o velmi ceněnou barvu vyráběnou z ostranky – středomořského hlemýždě, proto i látky v ní obarvené byly velmi ceněné.

Lydie byla také obeznámena se starozákonními knihami a nejspíš pro svou vyšší vzdělanost předsedala skupině žen, které se scházely u řeky k modlitbě. Zde se setkala s apoštolem Pavlem při jeho druhé misijní cestě, v letech 50 – 53. Lydie i s ostatními ženami vyslechla zvěst evangelia a přijala základy víry. S nadšením přijala Boží slovo, dovedla k Pavlovi svoji rodinu i ostatní, kteří bydleli v jejím domě. Seznámily se s Kristovým učením a přijali křest. Pavel byl pozván do jejího domu jako host, a to i později, kdy byl propuštěn z vězení. Tam se dostal pro „pobuřování na veřejnosti a hlásání víry v jednoho Boha“. Svůj další život podřídila křesťanské víře. Proto si jí první křesťané vážily a ctili ji jako světici.

A čím oslovuje mne? Především svojí odvahou a kuráží. Myslím, že v době, kdy žila, asi nebylo mnoho žen úspěšnými obchodnicemi a propagátorkami víry v jednoho Boha. Blízký je mi rovněž obor jejího, vyjádřeno dnešními slovy, „podnikání“. Už od dětství velmi ráda pracuji s textiliemi, šiju různé dekorace, tašky, hračky a oblečení. Výtvarně je zpracovávám, barvím, dekoruji výšivkami, používám na tkaní koberců apod. Obdivuji ji i za její trvalý zájem o věci duchovní a hloubku víry.

Marcela Javůrková

Projevy lásky a úcty

V každém člověku je touha po štěstí, spokojenosti a vnitřním klidu. Dokonalé naplnění našich potřeb ne zemi neexistuje. Žijeme se zasetou touhou v srdci, která nám má pomoci co nejvíce se této dokonalosti přiblížit. Touha po naplnění potřeb je přirozená. Bůh v Bibli připouští, že lid žízni a žízeň neodsuzuje. Když si křesťan musí připustit, že něco chce, může mít pocit, že je sobecký. Ale toužit není sobecké a v manželství si můžeme naše potřeby lásky, uznání a úcty naplňovat. To, jaká máme očekávání, vyplývá z mnoha odlišností každého z nás. V tomto krátkém zamyšlení se zaměříme na rozdílnost v potřebách muže a ženy v manželství.

Z úcty ke Kristu se poddávajte jedni druhým. Manželky, poddávajte se svým mužům jako Pánu. Muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a on jejím zachráncem. Jako se tedy církev poddává Kristu, tak ať se i manželky vždy poddávají svým mužům. Muži, milujte své ženy, tak jako Kristus miloval církev. On vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil očistnou koupelí svého slova, aby ji před sebou postavil jako slavnou církev bez jakékoli poskvrny a vrásky, aby byla svatá a bez úhony. Stejně tak musí muži milovat své ženy jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sám sebe. Nikdo nikdy neměl své vlastní tělo v nenávisti, ale každý je živý a opatruje, tak jako Kristus svou církev. Jsme přece údy jeho těla. „Proto muž opouští otce i matku – aby přilnul ke své manželce, aby se ti dva stali jedním tělem.“ Toto je veliké tajemství; já však mluvím o Kristu a o církvi. Ať ovšem každý jednotlivý z vás miluje svou manželku jako sám sebe. A žena ať má svého manžela v úctě. Ef 5, 21–33

Na základě tohoto verše a třiceti let poradenské praxe a vědeckého zkoumání sepsal Dr. Eggerichs knihu Lásky a úcta. Asi není pochyb o tom, že každý z nás potřebuje, aby ho partner/partnerka miloval a ctil, ale je tady jasně naznačeno, že ženy více z toho potřebují **lásku** a muži zase více potřebují **úctu**.

Možná si vzpomínáte, jak Beatles zpívali: „Jediné, co potřebuješ, je láska“. S tímto názorem naprosto souhlasím“. Pět z deseti manželství dnes končí rozvodem, protože pouhá láska nestačí. Ano, láska je životně důležitá, zejména pro ženu, ale opomíjíme mužovu potřebu úcty. (z knihy Lásky a úcta, Emerich Eggerichs)

Některé ženy se mohou dopouštět omylu z neznalosti nebo ženského pohledu tím, že zahrnují svého manžela takovými pozornostmi, po kterých touží ony samotné. Mylně před-

pokládají, že to, co dělá šťastnějšími je, musí automaticky platit také pro jejich muže. Když se zeptáme žen, co je pro ně pozorností od manžela, většina z nich bez váhání uvede hnedle několik příkladů, které jim dělají radost nebo na které již dlouho čekají a nemohou se dočkat. Když dáme podobnou otázku mužům, zjistíme, že otázka je zaskočí a musí chvíli přemýšlet. Muži se mnohem více snaží zvládat různé situace i naplnění svých potřeb sami, pokud možno vlastním úsilím. Pomoc a pozornosti od druhých můžou někdy vnímat tak trochu jako vlastní slabost a žádají o ni, až když si neumí poradit sami. O to více si pak váží čisté a ne podmíněčné pomoci, povzbuzení, pochvaly či obdarování. Muži touží po pocitu obdivu, úcty, jistoty smyslu jejich života a práce, potřebují cítit, že jsou důležití pro ženu, pro rodinu i svět.

Projevy pozornosti od ženy sdělují muži:

- vážím si tě a obdivuji tě
- potřebuji tě, tvoji pomoc, ochranu, schopnosti
- podporuji tě
- vím, co potřebuješ, a chci ti to dát

Co může žena dělat, aby muž vnímal, že je uznáván a ctěn? Jakými pozornostmi ho může zahrnout?

1. Muž touží, aby ho žena **podporovala v jeho mužství**, aby respektovala jeho touhu po nespoutanosti, volnosti, svobodě k dobrodružství – objevování, dobývání, překonávání překážek, měření sil, touhy po vítězství apod. Nemusí to být pouze horolezectví nebo seskok padákem. Stejně tak to může být zapojení do farní rady, politické strany apod. *Uznáván je v branách její manžel, když zasedá se staršími země. Př 31,33*
2. Muž od své ženy potřebuje, aby mu byla **pomocí a oporou**. Je rád, když v ní má nejbližšího přítele. Velmi důležitou pozorností je podpořit svého manžela v těžkých životních situacích bez ohledu na to, zda se do nich dostal vlastní vinou, či nikoliv. Jedním okruhem pomoci může být i péče o domácnost. *Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist. Prokazuje mu jen dobro, a žádné zlo po celý život. Př 31, 11–12*

3. Muž touží mít vedle sebe ženu krásnou (šťastnou, radostnou, kouzelnou, sexuálně přitažlivou, moudrou, důstojnou...) Toto poznání může ženy více motivovat k přijetí svého ženství, poslání, postavení, svých vlastností – obdarování i omezení. *Žena statečná je korunou svého manžela, Př 12,4*

4. Muž potřebuje, abychom mu **důvěřovaly v jeho autoritu**, potřebuje vnímat prostor k vedení, otcovství – chce být „hlavou své ženy“. Muž je rád, když je respektován a přijímán – nejenom když udělá správné rozhodnutí nebo čin, ale obzvlášť, když mu nikdo nevyčítá chybné kroky nebo rozhodnutí. *V poddanosti v Kristu se podřizujte jedni druhým, ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve. Ef 5, 21–23*

A co ženy? Jak milovat svou ženu, jak jí dokazovat lásku a jaké pozornosti jí prokazovat?

Žena touží být ujišťována, že je milována, a projevované pozornosti říkájí ženě:

- záleží mi na tobě
- chápu, jak se cítíš

- vím, co máš ráda, dobře tě znám
- rád dělám věci, které tě těší
- nejsi sama a opuštěná, máš vždy mě

Mnoho mužů si myslí, že když je žena jednou spokojená s pozornostmi svého muže, vydrží jí to na dlouho (ne-li navždy). Jednou jsem jí přece dokázal svou lásku, nepotřebuji jí o tom ujišťovat znovu. I když jsem zaujat svou prací, ona ví, že ji miluji dnes, zítra a po všechny časy, dokud jí neřeknu něco jiného. Opak je pravdou. Žena potřebuje být neustále – denně – ujišťována, že je jediná, že jí není těžké porozumět a že je hodna lásky.

Žena je podobná autu s benzínovou nádrží – když chceš jezdit, musíš často doplňovat benzín ☺

Lucie Tomečková

Inspirováno a citováno z knihy:
Láska a úcta, Emerson Eggerichs
Sborník Manželských setkání, r. 2010

foto: Petr Macek

Pozvání k hostině

Svatý chléb je připraven. Rozlámána velká svatá hostie nebo potřebný počet malých leží na obětní misce. Celá předchozí část obřadu je vlastně přípravou. Vždyť všechny části mše svaté logicky směřují k posvátné hostině. Všechno to, co jsme dosud slyšeli, modlili se a spoluobětovali, vrací se nám jako dar, který jsme sice my přinesli, ale který se nyní, proměněn, vrací jako dar Boží. Bůh nás zve ke své hostině, Kristus nás zve ke své večeři. Kněz skloněn říká poslední přípravnou modlitbu.

V křesťanském starověku bylo docela samozřejmé, že každý, kdo byl na mši svaté, šel k svatému přijímání a nemocným se přijímání přinášelo. Tehdy se ovšem mše svaté nesloužily tak často jako dnes. Pak tento zvyk upadal. Až IV. Lateránský koncil musil v roce 1215 uložit jako povinnost, že každý katolík musí přistoupit k svatému přijímání alespoň jednou za rok. Zdá se velmi podivné ukládat jako povinnost to, co je velkým právem, velikou ctí a velikou radostí. Ovšem byla to doba, která se upírala více k vnějším projevům, neboť její děti nerozuměly bohoslužbě sloužené v cizí řeči, nechápaly hloubku oběti a s ní související svaté hostiny. A přece po Pánu toužily. Jestliže ho nemohly – podle dobových představ – často přijímat, chtěly ho vidět. To byla doba, kdy vznikaly eucharistické průvody a pobožnosti. Jak šťastni můžeme být my, které už žádné zábrany nepoutají, kterým je svatý obřad zcela otevřen, my, kteří jasně slyšíme pozvání k hostině a rozumíme mu.

Kněz ukazuje svatou hostii a zve výslovně k účasti na stole Páně. Připadá nám jako sv. Jan Křtitel. Ten také ukazoval k Beránkovi, ten také zval. Snad proto je zde použito slov Křtitelových: „*Hle Beránek Boží, hle, ten, který na sebe vzal hříchy světa*“ (viz Jan 1, 29).

Je velkolepé a povzbuzující, jak nás s věčností spojují slova, která slyšíme jako pozvání: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově!“

Také druhá část pozvání je ozvěnou Písma svatého. V Apokalypse (19,9) čteme: „Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu“. Je velkolepé a povzbuzující, jak nás s věčností spojují slova, která slyšíme jako pozvání: „*Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově!*“

Mnohé východní liturgie zvou k svatému přijímání větou, která zní tak trochu jako napomenutí: Svaté svatým! Napomenutí je v tom, že je třeba být čist, chceme-li požívat svatý chléb. Ke stolu Božímu je třeba přistupovat v duchu pokory a kajícího, alespoň hodinu před tím lačni. K vlastnímu pozvání připojujeme onu slavnou větu, kterou vyslovil římský setník, když přednášel svou prosbu našemu Pánu: „*Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena*“ (srov. Lk 7,6).

Příprava je dokončena a věřící přistupují k svatému přijímání spořádaně průvodem nebo v řadách. Přitom je ticho nebo se zpívá. Zpěvem lze vyjádřit touhu i radost, proto je vhodné, aby věřící kráčející ke svatému přijímání, zpívali. Hodí s k tomu písně z kancionálu označené M₄ nebo po přijímání také M₅. Křesťané prvních staletí jásavě zpívali – samozřejmě vhodné písně, zejména žalmy.

Při svatém přijímání stojíme, příp. lze pokleknout, přijímáme do úst nebo na ruku, vždy čelem k oltáři. Přijímáme pod jednou způsobou nebo pod obojí

způsobou. Plněji je vyjádřeno svátostné znamení, když se podává pod obojí způsobou. Dle katolické víry i pod jednou způsobou se přijímá celý a úplný Kristus jako pravá svátost, a proto pokud běží o účinek, není zkrácen o žádnou potřebnou milost ke spáse ten, kdo přijímá pouze pod jednou způsobou. Druhý vatikánský koncil obnovil podávání Těla i Krve Páně také věřícím, ovšem jen v některých případech – když dospělí věřící přijímají nějakou svátost nebo církevní posláním, o významnějších dnech církevního roku, v důležitých okamžicích v křesťanském životě rodiny nebo skupiny. Přijímání pod obojí způsobou se podává obvykle namočením hostie do Krve Páně. Je také možno v některých případech podat kalich k napití Krve Kristovy.

Kolikrát se smí v jednom dni přistoupit k svatému přijímání? Kdo již přijal nejvyšší Eucharistii, může ji téhož dne přijmout podruhé jen při eucharistické slavnosti, které se celé zúčastní. Doporučuje se, aby ten, kdo se ocitne v nebezpečí života, znovu přijímal – tedy i tehdy, když už dvakrát přijímal.

P. Jan Dlouhý

Beránek Boží, obraz Mistra Theodorika z kaple sv. Kříže na Karlštejně.

Z ekonomické rady farnosti

Milí farníci,

Dovolte, abych Vás informoval o posunu, který se odehrál v rámci ekonomických záležitostí naší farnosti. Z ekonomického pohledu jde o významný posun, který nastaví budoucí směr hospodaření naší farnosti.

Nově schválený územní plán města z roku 2020 se také dotkl pozemků, které má ve vlastnictví farnost Mníšek pod Brdy. Tato změna byla pro farnost pozitivní a definovala účel našich pozemků do budoucna. V návaznosti na změnu územního plánu jsme začali jednat s městem o směně některých farních pozemků za pozemky města. Tato směna byla na posledním zastupitelstvu města projednávána a také finálně schválena.

O jakou směnu konkrétně jde?

Farnost směnila část pozemku 1958/4 (pozemek při ulici Řevnická směrem

na Skalku) za pozemek města 1015/12 a 1015/13 (pozemek při ulici Kytínská). Město tímto získá pozemek na výstavbu nové svazkové základní školy a farnost získá pozemek, kterým scelí pozemky, které už při ulici Kytínská vlastní. Výhoda této směny je pro město jasná. Může požádat o dotaci na výstavbu školy, která je pro město tak potřebná. Výhoda pro farnost je ta, že směřené pozemky jsou určeny k rodinné zástavbě a tím pádem má farnost k dispozici ekonomicky atraktivní scelené pozemky. Z této směny také plyne finanční vyrovnání – doplatek, který město musí farnosti uhradit.

Co nás čeká dále?

Cílem farnosti je získání vlastní ekonomické soběstačnosti, ale také podpory ekonomicky slabších farností. To vše se neobejde bez komunikace s Arcibiskup-

stvím pražským a také s partnery, kteří nám pomohou náš majetek co nejlépe zhodnotit. A to, přiznávám, nebude jednoduché.

Možná vás také zajímá částka, za kterou byly pozemky směřeny. Není to nic tajného, v případě zájmu rádi zodpovíme. V každém případě, každý z vás ve farnosti má právo vědět víc podrobností a určitě se na nás, tj. na ekonomickou radu, můžete kdykoliv obrátit osobně. Zároveň bych vás rád tímto požádal i o spolupráci. Když máte nějaké zkušenosti s projektovým řízením nebo developmentem, budeme velice rádi za jakoukoliv pomoc do budoucna. Díky.

*Za ekonomickou radu farnosti
Maroš Palidrab.*

Pouť do Staré Boleslavi

V sobotu 8. října jsme uspořádali pouť do Staré Boleslavi, které se zúčastnilo 23 osob z naší farnosti.

Vzhledem k tomu, že oslovení dopravci nedokázali sehnat na sobotu řidiče autobusu, museli jsme cestovat vlastními auty. Cílem naší cesty se stala **Stará Boleslav**, která je spojena s počátky křesťanství v naší zemi. Byl zde zavražděn svatý Václav a po mnoho staletí je zde uchováváno Palladium, které je tradičně spojováno s ochrannou mocí nad českými zeměmi.

Po příjezdu jsme se zúčastnili mše svaté v **bazilice Nanebevzetí Panny Marie**, kterou celebroidal náš otec Jan. Po bohoslužbě jsme absolvovali komentovanou prohlídku baziliky, která je nejstarším poutním místem v zemi. I když krásná barokní stavba pochází až ze 17. století, poutníci se sem sjížděli už daleko dříve, kdy tu stávala kaple nebo gotický kostelík. Bylo to díky zde uloženému **Palladiu země české**, kovovému reliéfu Madony s malým Ježíšem nesmírné duchovní hodnoty, který je spojen s počátky křesťanství v Čechách a svatováclavskou tradicí. Průvodkyně

nás seznámila s pohnutými osudy Palladia, které se v době válek stávalo terčem zloby nepřátelských vojáků (zejména v době husitství a za třicetileté války) a naopak bylo uctíváno napříč českým národem, ale i předními šlechtickými rody a panovníky z rodu Habsburků. Po výkladu nás průvodkyně zavedla k vystavenému Palladiu (v novodobé historii je k vidění teprve od roku 2020) a do klenotnice v 1. patře kostelní věže.

Potom jsme si došli na oběd do restaurace V Pivovaře, kde nás mile překvapili nejen velkými porcemi, ale i rychlou a přátelskou obsluhou.

Od jedné hodiny jsme měli objednanou prohlídku nedaleké **baziliky svatého Václava**, která je postavena na místě bývalého kostela sv. Kosmy a Damiána, u jehož dveří byl 28. září 935 zavražděn kníže Václav. Původce nás seznámil s dramatickou historií kostela, jeho postavami i jeho vydrancováním ve válečných letech. Zaujaly také informace o krásném mobiliáři, který starobolesla-

vští kanovníci zachránili před zničením z několika klášterů, které dal zrušit císař Josef II. Potom jsme si prohlédli základy bývalého kostela a především místo, na kterém byl zavražděn svatý Václav. Pouť do Staré Boleslavi se velmi povedla, byla povzbuzením pro ducha a potěšila také zájemce o české dějiny.

Libor Kálmán (text i foto)

Poutníci před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie

Farní tábor – Zaječov 2022

Pro letošní tábor jsme si vybrali těžké téma – pronásledování křesťanů v době komunismu. Již v únoru jsme o tématu živě diskutovali, přišlo nám důležité tuto část našich dějin zpracovat, zvláště, když jsme věděli, že na tábor pojedou poměrně početná skupinka starších dětí. A jak tedy tábor probíhal?

Ústřední postavou byla blahoslavená Zdenka Schelingová, ocitli jsme se v roce 1945, byl konec války, lidi se vraceli do svých vesnic a městeček. Děti byly rozděleny do jednotlivých rodin (šlechtici, statkáři, lékaři, obuvníci, horníci a továrníci). Ke každému se do rodiny vrátil někdo z mládežníků, vyprávěl, co za války dělal. Bylo všeobecné veselí, Zdenka nás přivítala v klášteře, kde se starala o nemocné a raněné. Děti měly za úkol ošetřit různá zranění.

V neděli dopoledne začala každá rodina obnovovat své hospodářství a statky. Děti vyrobily modely svých domovů a majetků. Hry byly nachystány tak, aby za ně dostávaly co nejvíce peněz :-). V brzkém odpoledni za námi přijel otec Jonáš a sloužil nám mši svatou.

Záhy v našem táboře začal předvolební boj, agitky jednotlivých stran, plakáty, sliby a „nevinné“ uplácení dětí např. sladkostmi. Blížil se rok 1946 a s ním klíčové volby. Děti dostaly občanské průkazy a šlo se hromadně k volbám. Volby byly totiž povinné, jinak by nedostaly večeri :-). Bylo zajímavé, že uplácení moc nepomohlo. (Každopádně volby dopadly dle historické skutečnosti.)

V pondělí jsme se probudili do tvrdého totalitního režimu. Zavírání klášterů, věznění řeholníků a kněží. Naše hlavní postava Zdenka pracuje v nemocnici, kde ošetřuje pacienty. Snaží se pomáhat kněžím k útěku, je ale odhalena a uvězněna. Politická situace se zcela změnila, děti zažívají měnovou reformu (ztratí velkou část dosud vydělaných peněz) a zároveň ztrácí majetek. Bohatým je zabráno, dělníci jsou zase vyzdvihováni. Církev je silně potlačována a není bezpečné se k víře hlásit. Děti formou šifry dostávají zprávu, že se musí večer nenápadně přesunout do sklepení, ale pozor, chodby jsou hlídané policisty. Ve sklepech se postupně všichni scházíme a jen za svitu svíček máme společnou modlitbu. Zde se také prvně setkáváme s knězem Václavem Malým a zažíváme na vlastní kůži atmosféru podzemní církve. Děti dostávají křížek na krk, musí jej však nosit opatrně, aby ho nikdo neviděl.

Úterní rozcvička je ve spartakiádním duchu a vedoucí se snaží o synchronizované cvičební úkony na píseň Poupata od Michala Davida. Takto inspirovány děti secvičují po skupinkách své vlastní spartakiády. Odpoledne máme workshopy, kdy si každý může vybrat činnost dle svého zájmu. Zdenka je mučena a na následky mučení umírá, jak se dovídáme z dopisu, který jsme dostali od její spoluvězenkyně.

Středa představuje 60. léta, která jsou ve znamení rozvolnění. My jsme se proto vydali na výlet, kde jsme po cestě potkávali významné osobnosti, které režim pronásledoval. Děti se tak setkaly s Jaroslavem Foglarem, Janem Patočkou, páterem Ferdou, Olgou Havlovou, Václavem Malým, u ohně pak se zpěváky Jaroslavem Hutkou, Martou Kubišovou, Waldemarem Matuškou a Karlem Krylem. Odpoledne si děti vyrobily batikovaná trička a pak jsme měli v kostele bohoslužbu slova. Večer nás za odměnu čekalo disco.

Čtvrteční ráno se ale zase vrací do starých kolejí. Děti při snídani slyší autentickou nahrávku oznamující obsazení naší země okupačními vojsky. Máme rok 1968, děti jsou navedeny, aby emigrovaly. Je potřeba překonat hranice (potok v lese) a dostat se na svobodu. Pozor ale, les je plný pohraničnicků a ti jej dobře hlídají. Proniknout do svobodné země se tedy nepodaří každému. Odpoledne je opět vyplněno workshopy a hrami.

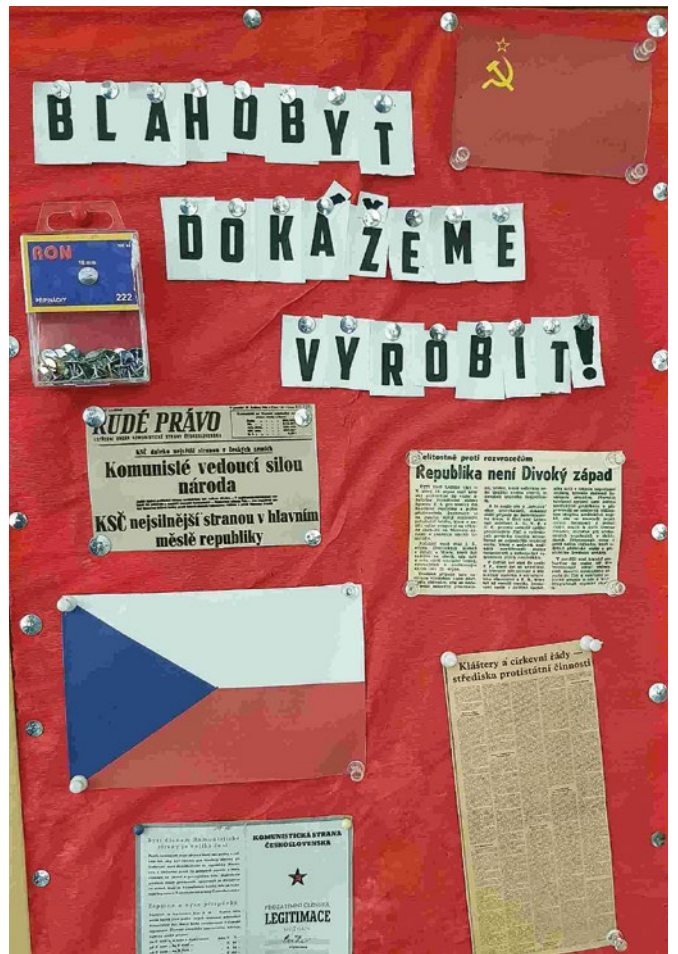
V pátek dopoledne chvátáme na svatořečení Anežky do Vatikánu, což probíhá formou orientačního běhu. Anežka je svatořečena a ve vzduchu je cítit napětí. Máme konečně rok 1989, policisté a STB brání režim, ale ten se pomalu a jistě hrotí. Děti skládají mozaiku „Sametová revoluce“. Znovu se setkáváme s osobnostmi a společně zpíváme československou hymnu, Modlitbu pro Martu a spolu s Václavem Malým se modlíme Otčenáš. Dětem pouštíme záznamy z revolučních dnů.

V průběhu tábora si dění vysvětlujeme tak, aby děti pochopily, co vše se v nedávné minulosti událo. A také to, že pronásledování pro víru bohužel stále ve světě trvá.

Myslíme si, že se tábor povedl, alespoň dle ohlasů dětí a rodičů :-). Bohu díky!

Jiřina Romová

Oblíbená modlitba a recept

Vladimír Novák je v naší farní rodině nenápadný a tichý introvert. Přesto zapamatovatelný svými přemýšlivými úvahami a příspěvky o víře, o dění kolem a vůbec, leckdy kontroverzními. Vážím si ho za jeho odvalu. Pro ty, kdo stále neví, tak je to bubeník ve farní kapele a skalní herec v pohádkách pro naše nejmenší na farní zahradě při posvíceních. Má tři dospělé dcery. Také jeho následující řádky svědčí o tom, že si je promyslel a „nemrsknul“ sem jen tak něco.

A Vladimírov oblíbený recept? Mezi námi pamětníky jeho recept je klasická totalitní smaženka, tehdy za dvě koruny šedesát. Ale po přečtení se mi až sběhly sliny a hned si ji usmažím. Schválně, co vy na to?

Saša Merunková

Moje oblíbená modlitba

Mojí nejoblíbenější modlitbou je Modlitba za kněze ve farnosti uvedená v kancionálu (pod č. 049), kterou máme na lístech v lavicích v kostele, byť s jednou závažnou chybou.

Nejsem fanda přímělných modliteb. Nerozumím tomu, proč bychom měli Boha přemlouvat, aby někomu pomohl, či věnoval svoji pozornost. Případně, proč bychom měli Boha upozorňovat na to, že si tu a tam někoho nevšiml, a že Ho tedy prosíme, ať na dotýcného potřebného pro jednu nezapomene. Na druhou stranu si ale netroufám popírat, že to i někdy funguje.

Modlitbu za kněze ve farnosti chápu tak, že jednak dáváme našemu faráři alespoň takto najevo, že na něj alespoň pár vteřin po mši myslíme, případně, že jsme mu ochotni tu a tam pomoci. A dále, že se snažíme oslovit sami sebe, že i když v leccems s panem farářem nesouhlasíme, leccos třeba i nedokážeme překousnout, tak i když je tu zdánlivě on pro nás, my mu máme něco za zlé atd., tak my bychom jemu měli být oporou v té mnohdy nelehké službě. On je oproti nám v menšině, je oproti nám svázán mnohými povinnostmi, z nichž možná většina nemá původ božský, ale lidský. On je tu pro nás. Ale bez nás a naší pomoci a účasti, jako by nebyl.

Můj oblíbený recept

S vařením je to u mě ještě horší než s modlením. Prakticky vůbec nevařím. Spíš než o receptech bych mohl spekulovat o mých

oblíbených jídlech. Ale vzhledem k tomu, že mým nejoblíbenějším jídlem jsou (dobré) brambory vařené ve slupce omaštěné máslem, nebo (dobrý) chleba namazaný máslem, tak by to nebylo na nějaké hodnotné kulinářské pojednání.

Tak alespoň recept na vaječné topinky:
Rozšlehat dvě vejce, trochu osolit

a opepřit. V rozšlehaném vajíčku namočit a nechat nasáknout několik krájků chleba a ty opéci dozlatova na pánvi na rozpáleném oleji. Vysušit co nejvíce přebytečného oleje, lehce pomazat plnotučnou hořčicí, hustě posypat nadrobno nakrájenou syrovou cibulí a případně přidat trochu najemno nakrájené šunky.

Vladimír Novák s dcerami

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Libor Kálmán, Zdena Lacková
Sazba: Jiří Hladovec